

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentiss Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

§. 1. Quomodo Beati exigant diem æternitatis suæ in oratione Dei.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

Quomodo
quiesca-
mus in ora-
tione Dei.

lius. Eadem ratione procedit ip-
ſorum cor; non laborat id concipi-
endo bonos affectus, nec accen-
dendo magnum ſacri amoris
ignem, cujus virtute ardentia tra-
hat è proprio ſuo fundo ſenſa ac
deſideria: Eſt illis aliud induſtria
longè præſtantioris genus; ipſo-
rum in hoc ſita eſt attentio, quâ
caveant, ne contendant facere ali-
quid de novo, nec aliquid pro-
ducere ex ſemetiſiſ; (hoc enim
reverà valde parum eſt) ſed ad-
hærete unicè illi, quod inveniunt
totum jam factum; illi, quod fa-
cere non poſſent ex ſemetiſiſ; &
illi, quod facit Deus ab æterno in
ſe, contemplationi ineffabilis ſuæ
pulchritudinis, & amoris infinitæ
ſuæ bonitatis. Ecce tibi admira-

bilem orationem Dei. Quando
ſemel invenit anima abſconditum
hunc theſaurum, probè vider,
huic unico negotio ſibi eſſe inhæ-
rendam, huic vacandum, hîcque
ſibi quieſcendum, faciendo nihil,
niſi impediendo mentem ſuam &
cor ſuum, ne aliud faciant, quam
quod factum eſt; ſed huic in-
cumbant unicè, huic ſe devove-
ant, hîcque ſuam capiant quie-
tem.

Oporteret ergò, dicebam ipſi,
ad hoc exequendum eſſe in cælo:
quandiu enim languemus in mi-
ſerijs hujus mundi, id videtur mi-
hi impoſſibile: Ex hoc deſum-
pſit anſam ſuppeditandi mihi do-
cumenta adhuc pulchriora.

* * *

§. I.

*Quomodo Beati exigant diem æternitatis ſuæ
in oratione Dei.*

Verum eſt, inquit mihi, quod
Beati, qui ſunt in cælo, in-
tendant Deo aliâ prorsus ratione,
quàm nos mortales miſeri, re-
ſtantes adhuc ſuper terram: Si-
quidem illi exigunt ibi ſuprà to-
tum magnum æternitatis ſuæ diem
in oratione Dei, & nos miſeri
Viatores exigere non poſſumus
niſi brevem vitæ noſtræ mortalis
noctem in hoc orationis genere;
Eſt igitur hæc pro ipſiſ in pleno
die, & eſt æterna; & pro nobis non
niſi in nocte, & admodum brevis.

¶ P. Iſane Conſultat, Tom. III.

O quàm volupe eſt Beatis cæ-
lorum inquilinis, exigere totum
immensum æternitatis ſuæ diem
in oratione Dei! Eòquod clarè vi-
deant infinitam ipſius pulchritu-
dinem, per quam æternâ ſuſpen-
dantur admiratione, & perpetuò
repleantur gaudio: Vident ipſi
clarè admirabilem contemplatio-
nem, quam facit Deus de propria
ſua eſſentiâ, & ex hac commu-
nicat illis Deus, & in partem hu-
jus veniunt, nec contemplatio-
nem habent aliam; ſiquidem con-

H h h h t.c.m.

templatio, quam faciunt de Deo (per quam beati redduntur) non est opus speciale proprii ipsorum intellectus; Deus est, qui operatur hanc in ipsis, & per ipsos. Insuper clarè ipsi vident amorem perfectissimum, quo totus exæstuat erga infinitatem suam bonitatem, ex quo oblectantur, & à Deo in partem illius admittuntur, intrant in ipsum, & alium amorem non habent; siquidem totus amor, quo feruntur in Deum non est opus particulare propriæ ipsorum voluntatis, sed amant Deum proprio amore Dei. Vident ipsi tandem infinitum gaudium fruitionis & possessionis, quam habet Deus sui ipsius, & DEUS in eandem hanc possessionem admittit ipsos, ubi in æternum requiescunt, omnes referti abundantia gaudij, quo demulcentur, sed quod ipsi met declarare & exponere non possent. Ecce igitur, qua ratione ipsi exigant totum magnum diem æternitatis in oratione Dei, nihil faciendo, uti vides, nisi quod ipsemet Deus facit ab æterno; Et hæc rapiuntur dulci quadam quiete totius suæ animæ.

Quomodo
exigere
possumus
tempus nos-
trum in
oratione
Dei,

Sed nos, qui reptamus super terram, hincque ambulamus in nocte, obquod semper involvamus tenebris fidei, cum non videamus clarè Deum, exigere non possumus noctem nostram in oratione Dei modo quodam jucundo, quomodo exigunt in eâ illi splendi-

dum gloriæ suæ diem: Nihilominus cum noverimus per fidem veritatem omnium eorum, quæ vident illi, nosque æqualem cum illis habeamus certitudinem, quod sit Deus, quod sit nobis præsentissimus, quodque hic faciat eandem orationem, quam facit in cælo, id est, quod contempletur semper suam pulchritudinem, quod amet semper eandem suam bonitatem, sive manifestet id clarè Beatis in cælo, sive abscondat id nobis, non nisi id nobis demonstrans per fidem, agere & versari benè possumus, sicut illi in oratione, si non eadem cum evidentia, eadem saltem cum certitudine. Verum est, quod ipsi Beati sint; sed nobis invidiam non moveat ipsorum prærogativa, quæ ipsis conceditur exigere totum magnum diem æternitatis suæ in oratione Dei, sufficiat nobis proficere. Ex inestimabili, quam possidemus, felicitate, dum bene traducere licet nobis brevem nostram noctem in eadem oratione Dei. *Erat pernoctans in oratione Dei.*

An sperare hoc possumus? Interrogavi ductorem meum: An alia nobis sunt, ut evolemus illuc? Ita, respondit mihi, quia aliud non requiritur, nisi ut faciamus nihil, id est, non requiritur, nec consideratio, nec discursus, nec Philosophia, nec quæcunque alia occupatio mentis; imò potius est

Qui vult

NB.
Hæc ma-
ria diffi-
citer intel-
ligibilis e-
st, quare
gradæ.

est opus, ne laboremus, ne aliquam formemus cogitationem ex nobis ipsis, sed simpliciter solum & tranquillè intendamus orationi Dei, abs eo, quod ipsimet eam facere velimus; siquidem ipsa jam facta est ab æterno, sicque semper æqualiter in æternitate, modò infinità ratione sublimiori, quam nostra mens conficere posset ipsam; fruatur illa solùm cum reverentiã præbendi consensum, hincque quiescendi in pace. Aliud agendum non est, & hoc sufficit pro ipsa.

Qui videt. Ecce! quod metuebam, dice-

bam ipsi, ne dares mihi pro veritate imaginationem. An ignoras, quod innumeri etiam viri perditissimi, & rerum agendarum peritissimi, clarè dicant, errorem esse & meram deceptionem, credere, orationem fieri posse nihil faciendò; siquidem agendum est, nobis ex nobismetipsis, cogitandum est, meditandum est, discurrendum est, producendi sunt actus amoris, qui produci possunt ardentissimi; aliàs non facimus orationem, sed perdimus tempus in turpi otio.

* *

§. II.

Quid sit oratio Dei.

NR. Hæc materia difficultatè intelligibilis est, de eam le-
genda.
 Probè novi, respondit mihi magnà cum pacienciã & charitate, plures ita addictos esse bonis hisce exercitijs, ut aliud nec laudare nec ratum aut gratum habere possint. Summè laudo, non minus illis, bonas cogitationes, pias meditationes, sanctos affectus, ætus amoris & alias devotas occupationes animæ in oratione ipsius. Sed eheu! quid efficere nos credimus cum omnibus nostris patris cogitationibus, levibusque nostris considerationibus, formatis à nobis ipsis! Et quo pertingere putamus nos per actus nostros ab infirmitate nostrarum mentium vel voluntatum productos? An pertingemus unquam per omnes no-

stros vanos conatus ad infinitam magnitudinem DEI? Relinquamus, relinquamus hæc omnia, quæ nihil sunt, & insistamus orationi Dei, quæ complectitur omnia: Non adnitamur aliquid facere, eòquòd inveniamus, Deum facere ea omnia, quæ facienda sunt pro perfectissimã oratione; Nobis opus non est, nisi accedere ad ipsam, & quiescere in ipso, abs eo, quin aliud quid faciamus, nisi id, quod ipsemet modò tam divinò facit ab æternitate.

Et ne metuas, te otiosum fore, ita quiescendo in oratione DEI; ne verearis, te malè facere, vel perdere tempus inutiliter, dum nihil ex tuo vel demere, vel ad-

H h h h x dere

perant orationem, non cognoscunt illam.

Hoc orationis genus non est otiosum.